

DEGANČIOS MERGAITĖS:

Iš Vikipedijos, laisvosios enciklopedijos

Lėlės iš vytelių būdingos nedideliame Sasekso grafystės Čapel Krofto kaimeliui. Karalienei Marijai įsakius persekioti ir naikinti protestantus (1553–1558), ant laužo buvo sudeginti aštuoni kaimo gyventojai; šios lėlės skirtos *Sasekso kankiniams* atminti. Iš aštuonių kankinių dvi buvo mažos mergaitės, tad kasmet prisimenant tą įvykį ant laužo aukojamos *degančios mergaitės*.

PROLOGAS

Kas aš per žmogus?

Pastaruuju metu jis dažnai užduodavo sau šitą klausimą.

Esu Dievo žmogus. Esu Jo tarnas. Aš vykdau Jo valią.

Bet ar to užtenka?

Jis ilgai žiūrėjo į mažą baltai nutinkuotą namą. Raudonų čerpių stogas, ryškiai violetinė sienomis šliaužianti raganė, nutvieks-ta blėstančios besibaigiančios vasaros saulės šviesos. Medžiuose čiulbėjo paukščiai. Krūmuose tingiai dūzgė bitės.

Čia gyvena blogis. Čia, pačioje nepavojingiausioje aplinkoje.

Jis lėtai žengė trumpu takeliu. Krūtinę kaustė baimė. Jautė ją kaip fizinį skausmą, raižantį vidurius. Pakėlė ranką ketindamas pabelsti, bet durys atsidarė jam nespėjus to padaryti.

– Oi, ačiū Dievui. Ačiū Aukščiausiam, kad atėjote.

Kitapus slenksčio stovėjo suvargusi motina. Reti rudi plaukai buvo tarsi prilipę prie galvos. Akys pasrūvusios krauju, veidas papildėjęs ir raukšlėtas.

Štai kaip būna, kai namuose apsigyvena Šėtonas.

Jis žengė pro duris. Viduje dvokė. Atsidavė rūgštimi ir nešvara. Kaip galima šitaip nusiristi? Jis pažvelgė į laiptus. Viršuje tvyrojo juoda niūri tamsa. Jis uždėjo ranką ant turėklo. Kojos buvo lyg švininės. Jis užmerkė akis, giliai įkvėpė.

– Tėve!

Esu Dievo žmogus.

– Parodykit.

Jis ėmė lipti laiptais. Antrame aukšte buvo trejos durys. Pro vienas kyštelėjo galvą lieso pailgo veido berniukas nešvariais medvilniniais marškinėliais ir šortais. Juodai vilkinčiam vyrui prisitartinus, vaikas užtrenkė duris.

Jis pravėrė kitas duris šalia berniuko kambario. Karštis ir smarvė tvoskė į veidą lyg fizinė jėga. Jis ranka užsidengė burną, kad neapsivemtų.

Lova buvo išstepliota krauju ir kūno skysčiais. Prie keturių lovos statramsčių pririšti diržai, bet jie kaboję atsegti. Ant lovos buvo padėtas atidarytas odinis lagaminas; jame, prisegti tvirtais raiščiais, gulėjo sunkus kryžius su Nukryžiuotuoju, Biblija, indas su švėstu vandeniu ir drobinės skepetos.

Dar du daiktai mėtėsi ant grindų – skalpelis ir ilgas peilis dantytais ašmenimis. Abu kruvini. Aplink kūną lyg tamsus rubino spalvos apsiaustas telkšojo kraujo klanas.

Jis nugurgė seiles. Burna išdžiūvo kaip smėlis karštą vasaros dieną.

– Viešpatie šventas, kas čia nutiko?

– Aš jums sakiau. Sakiau, kad velnias...

– Gana!

Jo žvilgsnis užkliuvo už daikto ant spintelės prie lovos. Priėjo prie jos. Maža juoda dėžutė. Pažiūrėjo į ją, tada atsisuko į tarpduryje stypsančią motiną. Ši gražė rankas ir maldaudama stebeilijo į jį.

– Ką darysime?

Mes darysime. Nes dabar įveltas ir jis.

Jis vėl pažvelgė į kruviną sumaitotą kūną ant grindų.

Kas aš per žmogus?

– Atneškit skudurų ir chlorkalkių. Tuoju pat.

„Veldono naujienos“,
1990 m. gegužės 24 d., ketvirtadienis

DINGUSIOS MERGAITĖS

Policija prašo Sasekso gyventojų padėti surasti dvi dingusias paaugles: Merę Lein ir Džoją Haris. Abi penkiolikmetės, tikėtina, pabėgo iš namų. Džoją paskutinį kartą matė Henfildo autobusų stotelėje gegužės dvyliktos dienos vakarą. Po savaitės, gegužės devynioliktą, iš namų palikusi tėvams raštelį išėjo Merė ir taip pat negrįžo.

Policijai labiau rūpi ne mergaičių dingimo faktas, o jų, paauglių, likimas, todėl prašo jų susisiekti su saviškiais.

Jūsų niekas nekaltina. Tėvai susirūpinę. Jie tiesiog nori žinoti, kad esat sveikos, gyvos ir galite saugiai grįžti namo.

Džoja apibūdinama taip: smulki, maždaug penkių pėdų ir penkių colių ūgio, ilgi šviesūs plaukai, švelnių veido bruožų. Paskutinį kartą matyta vilkinti rausvus medvilninius marškinėlius, mėvinti blukintus džinsus ir avinti firmos „Dunlop Green Flash“ sportbačius.

Merės apibūdinimas: laiba, penkių pėdų ir septynių colių ūgio, trumpi tamsūs plaukai, paskutinį kartą matyta vilkinti apsmukusį pilką džemperį ir mėvinti džinsus, avinti juodus sportinius batelius.

Mačiusius mergaites prašome pranešti Veldono policijai telefonu numeris 01323 456723 arba paskambinti į Nusikaltimų prevencijos skyrių numeriu 0800 555 111.

PIRMAS

— **P**adėtis gana nemaloni. – Vyskupas Džonas Derkinas geranoriškai šypsosi.

Nė kiek neabejoju, kad vyskupas Derkinas viską daro geranoriškai, net ir kai sėdi ant unitazo.

Jis – jauniausias iš vyskupų, kada nors vadovavusių Šiaurės Notso vyskupijai; garsėja kaip puikus oratorius, yra keletu rimtų teologinių straipsnių autorius. Keista, jeigu dar nemėgino vaikščioti vandens paviršiumi.

O dar jis – šunsnukis.

Aš tą žinau. Žino ir jo kolegos. Ir bendradarbiai. Manau, nučiuokia ir jis pats.

Deja, niekas nedrįsta šito pasakyti jam garsiai. Aišku, aš irgi nedrįstu. Ypač šiandien. Nes mano darbas, mano namai, mano ateitis – švelniose išpuoselėtose jo rankose.

– Tokie dalykai gali sumenkinti bendruomenės tikėjimą į Dievą, – toliau kalba jis.

– Tikėjimo nesumenkins. Bendruomenė tiesiog supykusi ir nusiminusi. Aš neleisiu sužlugdyti to, kas mūsų taip sunkiai

pasiekta. Nepaliksiu žmonių, nes žinau, kad dabar mano pagalba jiems kaip niekada reikalinga.

– Ar tikrai? Lankomumas sumažėjęs. Tikybos pamokos atšauktos. Girdėjau, kad vaikų grupiniai užsiėmimai perkeliami į kitą bažnyčią.

– Taip visada nutinka, kai nusikaltimo vieta aptveriamą stop juosta ir sukiojasi policijos pareigūnai. Mūsų bendruomenė nemylė policijos.

– Suprantu...

Ne, nieko jis nesupranta. Derkinas į miesto centrą užklysta tik tada, kai jo asmeninis vairuotojas veždamas jį į privatų sporto klubą neapsižiūrėjęs įsuka ne į tą gatvę.

– Neabejoju, kad tai laikina. Man pavyks vėl pelnyti jų pasitikėjimą.

Nepriduriu, jog privalau tą padaryti. Įvyko klaida, ir aš turiu ją ištaisyti.

– Manai, gali įvykti stebuklas? – ištaria Derkinas ir, man nespėjus paprieštarauti ar atkirsti, porina toliau: – Klausyk, Džei, žinau, pasielgei taip, kaip tau atrodė geriausia, bet vos neperlenkei lazdos.

Atsiremiu nugara į kėdės atlošą ir vos nugaliu norą sunerti rankas ant krūtinės, kaip elgiasi paniurę paaugliai.

– Visados maniau, kad mūsų darbas – megzti glaudžius ryšius su bendruomene.

– Mūsų darbas – saugoti dorą Bažnyčios vardą. Tai sunkių išbandymų metas. Bažnyčių veikla visur silpsta. Jas lanko vis mažiau žmonių. Turim daug rūpesčių ir be šito viešo skandalo.

Štai kas Derkinui didžiausias galvos skausmas – laikraščiai. Visuomeninė žiniasklaida. Net ir geriausiais laikais Bažnyčia nesulaukia palankaus spaudos dėmesio, o aš padėtį dar

pabloginau savo pastangomis išgelbėti mergaitę. Ir pasmerkiau ją mirti.

– Kas dabar? Norite, kad atsistatydinčiau?

– Ne, nenoriu. Būtų gaila netekti *tokios aukštos moralės* bažnyčios tarnaitės, – Derkinas suglaudžia abiejų rankų pirštus ir kilsteli rankas. Jis tikrai šito nenori. – Nekaip atrodytų. Tarsi pripažintum kaltę. Reikia labai gerai apgalvoti, kaip elgtis toliau.

Neabejoju. Juk čionai dirbti atvykau jam pasiūlius. Esu jo konkursinis dresuotas šuo. Puikiai vykdyčiau jo nurodymus: apleistą bažnyčią miesto centre paverčiau aktyviu bendruomenės centru.

Na, bent jau taip buvo iki Rubės.

– Ir ką siūlot?

– Laikiną perkėlimą. Į ramesnę vietą. Nedidelė bažnytelė Saksėse, Čapel Krofte, staiga liko be kunigo. Kol bus paskirtas naujas vikaras, reikia, jog kas nors jį pavaduotų.

Spoksau į jį ir jaučiu, kaip iš po kojų slysta žemė.

– Apgailestauju, bet tai neįmanoma. Mano dukra kitais metais laikys baigiamuosius egzaminus. Juk negaliu išsivežti jos į kitą šalies galą.

– Dėl perkėlimo aš jau susitariau su Veldono vyskupijos vyskupu Gordonu.

– Ką? Jau susitarėt? Kaip? Ar toji atsilaisvinusi vieta buvo siūloma viešai? Negi neatsirado tinkamesnio kandidato tarp vietinių...

Jis mostelėjęs ranka nutildo mane.

– Mes tiesiog kalbėjomės. Užsiminėjome apie tave. Jis pasakė apie atsilaisvinusį postą. Sutapimas?

Derkinas sugeba geriau tampyti už virvelių nei prakeiktas Džepetas*.

* Personažas iš vaikiškos knygelės „Pinokio nuotykių“. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Pasistenk įžvelgti teigiamą pusę, – priduria jis. – Ten nuostabus kraštas. Tyras oras, laukai. Nedidelė saugi bendruomenė. Tau ir Flo išeis tik į naudą.

– Man geriau žinoti, kas labiau tinka man ir mano dukrai. Mano atsakymas: *ne*.

– Tuomet pasakysiu tiesiai šviesiai, Džei. – Mūsų žvilgsniai susitinka. – Tai – ne sukniestas prašymas, o...

Derkinas – jauniausias vyskupas mūsų vyskupijoje, ir tam yra priežastis. Tačiau tai niekaip nesusiję su jo geranoriškumu.

Sugniaužiu kumščius.

– Supratau.

– Puiku. Pradėsi dirbti kitą savaitę. Įsimesk ir guminius batus.

ANTRAS

— **V**iešpatie šventas!
— Neburnok prieš Dievą!

— Žinau, bet... — Flo kraipo galvą. — Kokia šiknaskylė!

Ji teisi. Sustabdu automobilį ir pažvelgiu į naujuosius mūsų namus. Na, į dvasinius namus. Mūsų *tikrieji* namai visai šalia: nedidelis namukas; gal jis ir būtų visai mielas, jei ne išvaizda. Atrodo apgriuvęs, regis, plyta po plytos tuoj tuoj susmuks į žemę.

Bažnytėlė irgi nedidelė, stačiakampė, murzinai balta. Nė nepasakytum, kad čia Dievo namai. Nėra nei aukšto smailėjančio stogo, nei kryžiaus, nei vitražų. Priekinėje sienoje – keturi paprasti langai: du viršuje, du apačioje. Tarp dviejų viršutinių langų – laikrodis. Aplink jį – tekstas dailiomis raidėmis: „Branginkite laiką, nes dienos yra piktos.“*

Gražu. Deja, „i“ raidė žodyje „laiką“ nusitrynusi, tad gali perskaityti „branginkite laką“, kad ir kur tas lakas būtų.

* Pagal Naująjį Testamentą (Iš laiško efeziečiams, 5,16).

Išlipu iš automobilio. Mane iškart apgaubia drėgnas ir šiltas oras, drabužiai prilimpa prie kūno. Aplink nieko daugiau nematyti, tik platūs laukai. Kaimelyje vos pora dešimčių namų, baras, universalinė parduotuvė ir kaimo rotušė. Girdėti tik paukščių giesmės ir viena kita bitė. Man darosi nejauku.

– Ką gi, – ištariu žvaliai. Stengiuosi neišsiduoti, kad man bau-gu. – Eime į vidų apsižvalgyti.

– Gal pirmiau apsižiūrėkim, kur gyvensime? – pasiūlo Flo.

– Pirmiausia – Dievo namai, tik tada – Jo vaikų.

Flo užverčia akis. Taip ji išsako nuomonę apie mano nežmo-nišką kvailumą ir įkyrumą. Paaugliai labai daug pasako vartydami akis. Na, ir tegu, nes kai jiems sukanka penkiolika, žodžiai daž-niausiai atsimuša kaip į sieną.

– Be to, – priduriu, – mūsų baldai vis dar greitkelyje M25, o bažnytelėje bent jau yra klauptai.

Dukra užtrenkia mašinos dureles ir paniurusi cimpina paskui mane. Žvilgtelį į ją: tamsūs plaukai nukirpti trumpai ir nelygiai, nosyje auskaras (ilgai dėl jo bartasi ir sutarta, kad mokykloje bus išsegamas), ant kaklo bene nuolat – griozdiškas fotoaparatas „Ni-kon“. Dažnai pagalvoju, kad mano dukra galėtų puikiai suvaidinti Vinoną Raider naujajame filmo „Vabalų sultys“ pastatyme.

Nuo kelio iki bažnytelės veda ilgas takas. Prie vartų stovi ap-šišiurusi metalinė pašto dėžutė. Man sakė, kad jeigu mūsų, kai atva-žiuosime, niekas nepasitiks, joje rasime paliktus raktus. Kilsteliu dangtelį, įkišu ranką ir... valio! Ištraukiu du sudilusius sidabrinus raktus, veikiausiai nuo namuko, ir vieną sunkų metalinį, kuriuo turėčiau atrakinti kažką, kaip iš Tolkinio fantastikos knygų. Šitas raktas turbūt nuo bažnytelės.

– Na, bent jau galėsime užėti į vidų, – sakau dukrai.

– Valio! – nelinksmi sušunka Flo.

Nekreipiu į ją dėmesio, atidarau vartelius. Takas nelygus ir status. Abipus jo iš aukštos žolės kyšo antkapiai. Kairėje stūkso aukštas paminklinis akmuo. Nykus pilkas obeliskas. Prie jo ant žemės guli glėbiai sudžiūvusių gėlių. Geriau išsižiūriu ir suvokiu, kad tai ne gėlės, o nedidukės lėlės iš sausų vytelių.

– Kas čia? – klausia Flo, žvelgdama į lėles ir imdama fotoaparata.

– Degančios mergaitės, – skubiai atsakau.

Flo atsitupia ir padaro kelias nuotraukas.

– Tai sena kaimo tradicija, – priduriu. – Skaičiau internete. Žmonės šitaip pagerbia Sasekso kankinių atminimą.

– Kieno, kieno?

– Kaimo gyventojų, kurie buvo sudeginti ant laužo, kai karalienė Marija įsakė sunaikinti protestantus. Šitos bažnytėlės prieigose buvo nužudytos dvi jaunos mergaitės.

Flo atsistoja, susiraukia.

– Žmonės pina iš vytelių šitas baisias lėles jų atminimui?

– Ir kasmet tą įsimintiną dieną jas sudegina.

– Visai kaip filme „Bleiro ragana“.

– Toks jau tas gyvenimas kaime... – Darsyk pašnairuoju į lėles ir žengiu toliau. – Pilna keisčiausių tradicijų.

Flo išsiima telefoną ir padaro dar kelias nuotraukas, tikriausiai nusiųs savo draugams į Notingamą („Pažiūrėkit, kuo užsiima tie kvaili kaimiečiai“), tada nupėdina paskui mane.

Prieinam prie bažnytėlės ir aš įkišu į durų spyną geležinį raktą. Spyna aprūdijusi, ir man tenka smarkiai stumtelėti, kad atsirakintų. Durys gurgždėdamos atsidaro. *Girgžda* išties garsiai, kaip siaubo filme. Plačiai jas atidarau.

Saulėtą ir karštą rugpjūčio dieną bažnytėlėje tamsu. Reikia laiko akims apsibrasti. Pro nevalytus langus vidun sunkiai

braunasi saulės šviesa, nutvieksdama storą viduje tvyrantį dulkių debesį.

Bažnytėlės vidus gan neįprastas: nedidelė nava; joje telpa vos pustuzinis klauptų priešais pagrindinį altorių. Abiejose navos pusėse siaurais mediniais laiptais galima užlipti į balkoną; iš jo irgi galima stebėti apačioje, kaip nedidelėje teatro salėje ar gladiatorių arenoje, vykstančias apeigas. Stebiuosi, kaip šitas balkonas „prasmuko“ tikrinant gaisrinę saugą.

Viduje tvyro užsistovėjęs nevėdinamos patalpos kvapas. Keista, juk vos prieš kelias savaites čia vyko pamaldos. Be to, čia, kaip ir visose didelėse ir mažose bažnyčiose, vienu metu ir trošku, ir vėsu.

Navos gale pamatau nedidelį apsauginiais stulpeliais aptvertą plotelį. Ant vieno iš jų kabo ranka užrašytas perspėjimas:

Atsargiai! Nelygios grindys. Juda akmeninės plokštės.

– Patvirtinu, – ištaria Flo. – Čia tikrai šiknaskylė.

– Galėjo būti ir blogiau.

– Ką?

– Na, tarkim, suėsta kirvarpų, drėgna, pilna tarakonų.

– Palauksiu lauke, – Flo apsisuka ir išdunda iš pastato.

Aš pasilieku viduje. Tebūnie, kaip ji nori. Nerandu žodžių jai paguosti. Išvežiau dukrą iš mylimo miesto ir mokyklos, kurioje ji jau buvo apsiratusi, atitempiaučionai, kur nieko negaliu jai pasiūlyti, nebent plačius laukus ir karvių mėšlo smarvę. Teks nemažai paplušėti, kol vėl ją prisipratinsiu.

Žvelgiu į medinį altorių.

– Viešpatie, ką aš čia veikiu?

– Kuo galiu padėti?

Nustebusi atsisuku į duris.

Už manęs stovi vyras. Lieknas, išblyškęs, baltą kaip popierius veidą rėmina riebaluoti juodi plaukai, sušukuoti nuo kaktos link

pakaušio. Nors lauke šilta, jis vilki tamsų kostiumą ir pilkus marškinius be apykaklės. Atrodo kaip vampyras, išsiruošęs į džiazo klubą.

– Atleiskite, konkretaus atsakymo neturiu. – Nusišypsau ir ištiesiu ranką. – Aš Džei.

Vyras nepatikliai žiūri į mane.

– Aš – šitos bažnyčios seniūnas. Kaip čia atsidūrėte?

Tik dabar susivokiu, kad esu be baltos dvasininko apykaklės. O jam tikriausiai buvo pasakyta, jog šiandien atvažiuos naujas pastorius. Žinoma, jis galėjo pasiskaityti apie mane internete, bet man atrodo, kad jis iš tų, kurie vis dar rašo paukščio plunksna.

– Atleiskite. Esu Džei Bruks. Pastorė Bruks.

Jis išverčia akis. Skruostai mažumėlę parausta. Prisipažinsiu, mano pavardė daug kam kelia nuostabą. Ir, jei atvirai, man tai patinka.

– O Dieve! Atsiprašau, aš tiesiog...

– Nesitikėjote?

– Nesitikėjau.

– Manėt, bus aukštesnis, lieknesnis, išvaizdesnis?

Staiga pasigirsta balsas:

– Mama!

Atsisuku. Tarpdury stovi Flo – išbalusi, akys didelės. Manyje iškart nubunda motiniškas instinktas.

– Kas atsitiko?

– Ten mergaitė. Ji... Man regis, ji sužeista. Ateik. *Tuojau pat.*

TREČIAS

Mergaitei ne daugiau kaip dešimt metų. Ji basa ir vilki suknelę, kuri kadaise buvo balta, o dabar kruvina.

Šviesūs plaukučiai nuo kraujo murzinai rusvi, veidas irgi kruvinas, ant suknelės kraujo dėmės net pajuodusios. Jai žengiant taku prie mūsų, ant žemės lieka maži kruvini kojyčių atspaudai.

Žiūriu į ją ir beviltiškai bandau atspėti, kas atsitiko. Gal par-trenkė automobilis? Bet gatvėje mašinų nematyti. O kraujo *labai daug*. Ir kaip ji vis dar pastovi?

Neryžtingai prieinu prie jos ir atsitupiu.

– Labas, meilute. Ar tu sužeista?

Ji žiūri į mane. Akys stulbinamai mėlynos ir blizga nuo išgąščio. Mergaitė papurto galvą. Nesužeista. Tai iš kur tas kraujas?

– Aišku... Ar gali pasakyti, kas atsitiko?

– Jis ją nužudė.

Nors lauke labai karšta, man nugara nubėga šiurpuliukai.

– Ką?

– Pipą.

– Flo, kviesk policiją, – tyliai paliepiu.

Dukra paima telefoną ir nustebusi žiūri į ekraną.

– Nėra signalo.

Velnias. *Dėjà vu!* Nuo tos minties net supykina. Kraujas. Maža mergaitė. Oi, tik ne vėl...

Atsisuku į tarpduryje stypsantį Džiazuojantį Vampyrą*.

– Nežinau jūsų vardo.

– Aronas.

– Ar bažnytėlėje yra telefonas, Aronai?

– Taip, raštinėje.

– Gal galit nueiti ir paskambinti?

Jis neskuba.

– Ta mergaitė... Aš ją pažįstu. Ji iš Harperių ūkio.

– Kuo ji vardu?

– Popė.

– Aišku... – Padrąsindama nusišypsau jai. – Pope, mes iškviesime tau pagalbą.

Aronas ir toliau nejuda iš vietos. Gal išsigando, o gal tiesiog nesiryžta. Kad ir kaip ten būtų, man iš to jokios naudos.

– Eikit ir paskambinkit! – piktai surinku jam.

Jis nusliūkina į bažnytėlę. Išgirstu atburzgiančio automobilio garsą. Pakeliu galvą kaip tik tuo metu, kai iš už kampo išnyra reindžroveris ir sucypinės stabdžiais sustoja prie bažnyčios šventoriaus vartų ant žvyruoto keliuko. Atsilapoja durelės.

– *Pope!*

Iš mašinos iššoka apkūnus vyras smėlio spalvos plaukais ir atpūškuoja prie mūsų.

– Dieve mano, Pope! Visur tavęs ieškau. Ką sau galvojai padėgdama iš namų?

* Aliuzija į 1920 metų Marion Harris atliekamą dainą „I'm a jazz Vampire“.

Atsistuju.

– Ar čia jūsų mergaitė?

– Mano dukra. Aš – Saimonas Harperis... – prisistato vyras taip, lyg būtų svarbi persona. – O kas jūs, po galais?

Tvardausi prikandusi liežuvį.

– Aš – pastorė Bruks. Naujoji vikarė. Gal galite paaiškinti, kas čia atsitiko? Jūsų dukra visa kruvina.

Vyras piktai vypteli. Spėju, jis keleriais metais vyresnis už mane. Plačiapetis, bet nenutukęs. Plataus veido. Regis, nemėgsta, kai kas nors jam nurodinėja, ypač moteris.

– Viskas yra kitaip, nei atrodo.

– Tikrai? Man tai primena serialą „Kruvinos skerdynės Teksase“, – režia Flo.

Saimonas Harperis suirzęs dėbteli į ją ir vėl atsisuka į mane.

– Užtikrinu jus, *miela pastore*, kad tai tiesiog nesusipratimas. Pope, eikše... – Jis ištiesia rankas, bet Popė pasislepia už manęs.

– Jūsų dukra minėjo, kad kažką nužudė.

– *Ką?*

– Pipą.

– O tu Dieve šventas! – Vyras užverčia akis. – Nejuokaukit.

– Na, leiskime policijai spręsti, kas juokauja, o kas...

– Ten buvo *Pepa*, ne Pipa... Pepa yra *kiaulaitė*.

– Atsiprašau, nesupratau...

– Šitas kraujas – kiaulės.

Spoksau į jį. Nugara teka prakaitas. Keliu lėtai nupupsi traktorių. Saimonas Harperis sunkiai atsidūsta.

– Ar galima užėti į vidų... ir ją nuprausti? Negaliu tokios sodinti į mašiną ir vežtis namo.

Pažvelgiu į apgriuvusį namuką.

– Eime tenai.

ĮŽENGIU Į NAUJUOSIUS mūsų namus. Ne tokių sutiktuvių tikėjaisi. Flo atneša iš sodo kelias plastikines kėdes ir mes pasodiname Popę. Virtuvėje randu apyšvarį rankšluostėlį ir buteliuką skysto muilo po plautuve. Dar pamatau žibintuvėlį ir vorą sulig mano kumščiu.

– Nubėgsiu į automobilį, – sako Flo. – Man regis, ten yra drėgnų servetėlių ir mano sportinis džemperis. Popė galės užsivilkti.

– Gerai sugalvojai.

Flo išbėga į lauką. Šiaip ji geras vaikas, nors kartais būna užsispyrusi.

Sudrėkinu po čiaupu rankšluostėlį ir atsitupiu prie Popės. Nušluostau nuo veidelio kraują.

Kiaulės kraują. Kaip maža mergaitė galėjo išsiteplioti kiaulės kraują?

– Žinau, atrodo klaikiai, – bandydamas taikytis vėl prabyla Saimonas Harperis.

– Aš nieko neteisiu. Tai – pirmoji taisyklė mano darbe.

Melas. Nušluostau Popei kaktytę ir ausytes, ištepliotas krauju, ir ji tampa panaši į mergaitę, o ne į pabėgėlę iš Stiveno Kingo romano.

– Žadėjote viską paaiškinti.

– Aš turiu ūkį. Harperių ūkį. Jau daug metų mes jį turime. Savo valdose esame pasistatę gyvulių skerdyklą. Žinau, daug kam sunku tą suvokti...

– Sakyčiau, labai svarbu žinoti, iš kur atsiranda maistas, – ištariu klūpodama. – Parapijoje, kurioje prieš tai dirbau, daug vaikų galvoja, kad mėsa auginama mėsainių bandelėse.

– Taip... tikrai. Mes abu savo vaikus mokome ūkininkavimo pagrindų. Ir per daug neprisirišti prie gyvulių. Mūsų vyresnėlė duktė Rouzė visa tai priima normaliai, o štai Popė labai... jautri.

Įtariu, kad „jautri“ – per švelniai pasakyta. Paglostau Popei plaukus. Ji žiūri į mane blizgančiomis mėlynomis akytėmis.

– Bariau Emą... savo žmoną... kam leido joms duoti vardus.

– Kam?

– Kiaulėms. Iš pradžių Popė labai džiaugėsi, bet paskui prie jų prisirišo. Ypač prie vienos.

– Pepos?

– Taip.

– Šįryt išvežėme kiaules į skerdyklą.

– Ak...

– Popė turėjo nesėdėti namie, Rouzei buvo liepta nusivesti ją į žaidimų aikštelę... bet kažkas pasikeitė. Jos sugrižo anksti, ir aš pamačiau Popę, stovinčią... – Nusiminęs vyras nutyla.

Įsivaizduoju mergaitę, reginčią tokį siaubingą vaizdą.

– Bet aš vis tiek nesuprantu, kaip ji galėjo išsikrūvinti?

– Manau... ji tiesiog paslydo ir pargriuvo ant kruvinų grindų, paskui išbėgo į lauką. Visa kita jau žinote. – Vyras žiūri į mane. – Jūs neįsivaizduojate, kaip man nemalonu, tačiau toks jau tas gyvenimas ūkyje. Mes tuo verčiamės.

Man pasidaro jo gaila. Vėl sudrėkinu rankšluostėlį ir baigiu valyti Popei veiduką. Paskui džinsų kišenėje susirandu plaukų gumytę, sukeliu Popės plaukučius ant pakaušio ir surišu.

Šypsodamasi tariu jai:

– Na štai, tu ir vėl graži maža mergytė.

Ir daugiau... nieko. Man truputį neramu. Betgi po traumų dažnai taip būna. Ne kartą pati mačiau. Dirbti vikare didelio miesto centre – tai ne pyragus kepti ir pardavinėti mugėse. Ten sutinki daug nelaimingų žmonių, jaunų ir senų. Bet smurtaujama ne tik didmiesčių gatvėse. Šitą irgi žinau.

Pasisuku į Saimoną ir klausiu:

– Ar Popė turi dar kokių augintinių?

– Turime darbinių šunų, bet jie laikomi voljeruose.

– Ar nebūtų geriau, jei Popė galėtų turėti savo augintinį? Ką nors mažą. Pavyzdžiui, žiurkėną. Galėtų juo rūpintis.

Akimirką man atrodo, kad vyrui šitas pasiūlymas patinka, bet netrukus jo veidas apsiniaukia.

– Ačiū, pastore, bet aš pats žinau, kaip auklėti dukrą.

Jau norėjau atrėžti, kad faktai byloja priešingai, bet tuo metu į virtuvę sugrįžta Flo, nešina pakeliu drėgnų servetėlių kūdikiams ir sportiniu džemperiu su Džeko Skelingtono* atvaizdu.

– Tiks?

Linkteliu ir ūmai pasijuntu pavargusi.

– Žinoma.

MUDVI STOVIME PRIE DURŲ ir žiūrime, kaip tėvas su dukra – Flo džemperis tabaluoja Popei palei kelius – sėda į visureigį ir išvažiuoja.

Apkabinu Flo per pečius.

– Kas sakė, kad kaime ramu gyventi?

– Na... gal čia iš tiesų bus *linksma*?

Prunkšteliu ir tada pamatau vaiduoklišką juodai vilkintį siluetą. Jis eina link mūsų namuko su didele stačiakampe dėže rankose. Aronas. Visai apie jį pamiršau. Ką jis veikė visą tą laiką?

– Policija jau pakeliui, taip? – klausiu jo.

– Oi, ne. Pamačiau atvažiuojantį Saimoną Harperį ir nebeskambinau. Nėra reikalo.

Šit kaip? Saimonas Harperis čia neabejotinai labai įtakingas. Visose mažose bendruomenėse yra šeimų, su kuriomis visi kiti turi skaitytis. Tokia tradicija. Arba iš baimės. Arba dėl visa ko.

* Personažas iš 1993 m. siaubo fantastikos filmo „Košmaras prieš Kalėdas“.

– Paskui prisiminiau, – toliau kalba Aronas, – kad man buvo liepta perduoti jums šitą, kai atvyksite. – Jis atkiša man dėžę.

Ant dangčio didelėmis raidėmis užrašyta mano pavardė.

– Kas joje?

– Nežinau. Vakar ji buvo atnešta į bažnyčią ir palikta.

– Kas atnešė?

– Nemačiau. Pamaniau, kad galbūt tai sutiktuvių dovana.

– Gal ją paliko ankstesnis vikaras? – bando spėti Flo.

– Nemanau, – atsakau jai. – Jis miręs. – Pažvelgiu į Aroną. Susigriebiu, kad mano žodžiai jam galėjo būti nemalonūs. – Nesmagu buvo išgirsti apie pastorių Flečerį. Jums tai didelis smūgis, tiesa?

– Tikrai.

– Ar jis sirgo?

– Sirgo? – Aronas keistai žiūri į mane. – Negi jums nepasakojo?

– Girdėjau, kad jis mirė staiga.

– Taip. Nusižudė.